

det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgtreds (Neergaard) sagde i Gaar overfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgtreds (Tauber). Der var nemlig Tale om at halvere enkelte Toldsatser, enkelte Positioner i Toldloven, og saa sagde det ærede Medlem for Maribo Amt: Det bryder jeg mig kun lidt om, for det betyder ikke særdeles meget; naar man ikke bliver helt fri, saa betyder Halveringen ikke meget, fordi saa kommer den i Birkeligheden dog ikke de Smaa til Gode. Jeg vil da sige affirmat paa lignende Maade, at jeg vil heller ikke bryde mig særdeles meget om en Forhøielse, som den store Del af Befolkningen ikke mærker særdeles til, og hvis vi paa den anden Side kunde opnaa en virkelig betydelig Fordel paa vor Side, synes jeg, vi skulde gaa den Vej. Det er altsaa det Æneste, jeg vilde sætte Pris paa, at Udvalget vilde bestjæftige sig med, i Stedet for at tage op hele det principale Spørgsmaal i Stedet for at forsøge paa — hvad der vilde være absolut umuligt under den nuværende Regjering — at komme til en Revision af Toldloven, — og jeg gad dog virkelig vide, hvor mange ærede Medlemmer der saadan mellem os tror paa, at der vil komme Noget ud af denne Sag — i Stedet for, gjentager jeg, at gjøre det, saa at forsøge en enkeltvis Behandling, en rent praktisk Behandling af Toldloven, for at se, om der var noget Punkt, man kunde enes med den nuværende Minister om. Jeg har ønsket at fremsætte disse almindelige Betragtninger, som synes mig ikke urimelige ved en 1ste Behandling. Derimod har jeg ikke nogen særlig Grund til at fordybe mig i Enkelthederne i dette Lovforslag, thi endt jeg ellers ogsaa kunde have Noget at sige derom. Jeg ønsker ogsaa af den Grund at fremsætte disse Bemærkninger, at de synes mig at have en noget større Rækkevidde end til dette Forslag, og at de maaste kunne gjælde i det Hele for Oppositionens Taktik, nemlig at vi have altfor stor Lyst til at behandle den hele Sag, og jeg tror ikke, vi af Hensyn til hele den Maagttilling, vi i Diebliffet have overfor Regjeringen, og den hele Stilling, vi indtage her i Landet, sunderlig let komme nogen Begne paa den Maade. En anden Grund for mig er den, at for mit personlige Vedkommende vilde det være mig meget kjærere at komme ud paa Landet med den mindste praktiske Indledning til en Toldlov, end at komme og sige: Ja, vi demonstrerede, vi kom med et Forslag, men Ministeriet vilde ikke gaa ind paa det; her staa vi som nogle meget ædle Menneſter, men vi komme ingen Begne. Jeg tilstaar, at jeg for mit Ved-

kommende er usigelig tjed af den Slags Talemaader, og jeg begriber ikke, at noget Medlem af Oppositionen har mindste Lyst til at fremsætte dem. Ministeriets Karakter er tilstrækkelig bestrebet for Befolkningen, og jeg tror ikke, vi behøve at sige et eneste Træt dertil. Befolkningen er opløst i saa Henseende, og demonstrere har jeg ikke Lyst til. Endnu en Ting gjør, at jeg synes, vi burde komme til et praktisk Resultat paa dette Omraade, og det er Hensynet til Befolkningen. Jeg veed ikke, om ærede Medlemmer have gennemlæst en Betænkning, der er afgivet i Anledning af Sygeforspørgsmaalet, og som er omdelt her i Thinget, og hvis Affattelse skyldes Forretningsfører for „Socialdemokratisk Forbund“ P. Knudsen. I denne er det altsaa efter Forfatterens Mening godtgjort, at Antallet af de Familier, der gennemsnitlig mangle 400 Kroner aarlig for blot at faae tilstrækkelig Kjødnæring, er lig Antallet af de Familier, hvis aarlige Indtægt er under 800 Kroner. Det er altsaa et klækkeligt Antal, der efter denne Betænknings Mening mangler 400 Kroner i blot at have tilstrækkelig Kjødnæring. I en Afhandling i nationaløkonomisk Tidsskrift har Løge Sørensen gjort denne Betænkning til Gjenstand for Kritik, og han mener, den er noget overdreven, hvad jeg tror, man er skyldig at gjøre opmærksom paa, men han selv kommer til følgende Resultat, idet han taler om Markarbeidere, som leve overordentlig tarvelig. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse blot et Par Linier deraf. „Der kan saaledes næppe være Tvivl om, at ved denne Kategori af Markarbeiderfamilier maa Kone og Børn leve overordentlig tarveligt, saasnart der da er udover et Par Børn. Man har Wantelighed ved at tænke sig, hvorledes Kosten i dette Tilfælde kan komme til at bestaa af Andet end Fedtebrød, Kaffe, Kartofler, Vandmad og Mælkemad. Vi have set, at de øvrige Arbejderfamilier paa Landet og de i mindre Kjøbstæder dog ikke kunne være saa reducerede i deres Levemaade, omend vi ikke have fundet nogen i Stand til at skaffe sig den ønstelige Kost. For Manges Vedkommende var det Sidste ikke engang gjørligt, selv om Familien kun bestod af Mand og Hustru, og for alle de Underøgte vilde Tilstedeværelsen af mere end 1 Barn have flaaet en Bom i saa Henseende.“ Det er altsaa knapt nok, hvor der er Mand og Hustru, naar der kommer et Barn til, ere de ikke i Stand til at skaffe sig den ønstelige Kost. Jeg synes, at Hensynet til disse Folk rundt om paa Landet maa gjøre, at man lader alt Principrytteri fare og i Stedet derfor søger